

Sygn. akt I C 130/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 lipca 2014r.

SĄD OKRĘGOWY w ŁOMŻY w WYDZIALE I CYWILNYM,

w składzie:

PRZEWODNICZĄCY: ANDRZEJ KORDOWSKI

PROTOKOLANT: IWONA WIŚNIEWSKA

po rozpoznaniu w dniu 30 czerwca 2014r. w Łomży

na rozprawie,

sprawy z powództwa Skarbu Państwa – Naczelnika Urzędu Skarbowego w Ł.

przeciwko małoletniemu F. K. (1) reprezentowanego przez przedstawicielkę ustawową E. K.

o zapłatę 230.000 zł.

I. zasądza od małoletniego F. K. (1) reprezentowanego przez przedstawicielkę ustawową E. K. na rzecz Skarbu Państwa – Naczelnika Urzędu Skarbowego w Ł. kwotę 230.000 / dwieście trzydzieści tysięcy/ złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 28 lutego 2014r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od małoletniego F. K. (1) reprezentowanego przez przedstawicielkę ustawową E. K. na rzecz Skarbu Państwa – Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 7.200 zł. tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. nakazuje pobrać od małoletniego F. K. (1) reprezentowanego przez przedstawicielkę ustawową E. K. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Łomży kwotę 11.500 zł. tytułem nieuiszczonej opłaty od pozwu.

Sygn. akt I C 130/14

UZASADNIENIE

Powód Skarb Państwa – Naczelnik Urzędu Skarbowego w Ł. w pozwie skierowanym przeciwko małoletniemu F. K. (1) reprezentowanemu przez przedstawicielkę ustawową E. K. wniósł o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 230.000 zł z ustawowymi odsetkami od daty wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Ponadto powód wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Pozwany małoletni F. K. (2) reprezentowany przez przedstawicielkę ustawową E. K. wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie na rzecz pozwanego kosztów procesu z uwzględnieniem kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje.

W dniu 15 października 2007 r. na mocy umowy darowizny zawartej w formie aktu notarialnego w Kancelarii Notarialnej notariusza T. P. małżonkowie J. K. (1) i E. K., działając w imieniu własnym oraz w imieniu i na rzecz ich małoletniego syna F. K. (1), jako jego przedstawiciele ustawowi, darowali swojemu synowi F. K. (1) przysługujące im na prawach wspólności ustawowej małżeńskiej własnościowe spółdzielcze prawo do lokalu mieszkalnego nr (...), składającego się z 4 pokoi, kuchni, przedpokoju i łazienki z wc o łącznej powierzchni użytkowej wynoszącej 72,40 m²,

także w dniu 30 listopada 2010 r. tytuły wykonawcze na zobowiązanych małżonków J. i E. K. na podatek dochodowy od osób fizycznych za lata 2004-2006 (o nr: SM (...), SM (...), SM (...), SM (...), SM (...)).

W prowadzonym w oparciu o wskazane powyżej tytuły wykonawcze postępowaniu egzekucyjnym skierowanym przeciwko dłużnikom J. K. (1) i E. K. nie doszło do zaspokojenia należności powoda z uwagi na nieposiadanie przez dłużników majątku i niewielką wysokość wynagrodzenia za pracę uzyskiwanego przez E. K. w (...) sp. z o. o. w Ł., uprzednio z dniem 31 października 2011 r. rozwiązano z dłużniczką umowę o pracę przez Szpital Wojewódzki im. (...) S. W. w Ł.. Postępowanie egzekucyjne okazało się bezskuteczne, doprowadzając jedynie do pokrycia niewielkiej części kosztów egzekucyjnych.

Zaległości małżonków E. K. i J. K. (1) wobec Skarbu Państwa - Naczelnika Urzędu Skarbowego w Ł. wynosiły na dzień 17 lipca 2012 r. 2.416.577,29 zł tytułem należności głównej, a nadto 1.835.740,79 zł tytułem odsetek oraz 217.791,86 zł tytułem kosztów egzekucyjnych. Łącznie zaległości te wynosiły więc 4.470.109,94 zł. Natomiast wedle stanu na dzień 5 grudnia 2013 r. zaległości te wynosiły: 1.414.862,01 zł – należność główna, 1.225.154,84 zł – odsetki, 120.496,12 zł – koszty egzekucji, a więc łącznie: 2.760.512,97 zł.

W dniu 7 sierpnia 2012 r. mocą umowy zawartej w formie aktu notarialnego w Kancelarii Notarialnej notariusz A. D. w Ł. J. K. (1) i E. K., działając jako przedstawiciele ustawowi swojego syna F. K. (1), sprzedali w jego imieniu małżonkom A. A. (1) i A. A. (2) za kwotę 230.000 zł własnościowe spółdzielcze prawo do lokalu mieszkalnego nr (...), składającego się z 4 pokoi, kuchni, przedpokoju, łazienki, wc, o łącznej powierzchni użytkowej 72,40 m², znajdującego się na IV piętrze w budynku wielolokalowym położonym przy ulicy (...) w Ł. należącym do zasobu Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w Ł.. Małżonkowie K. oświadczyli przy tym, że dla sprzedawanego lokalu nie jest prowadzona przez Wydział Ksiąg Wieczystych Sądu Rejonowego w Łomży księga wieczysta, a nadto oświadczyli też, iż lokal nie jest obciążony długami ani roszczeniami osób trzecich, nie występują jakiegokolwiek prawne lub faktyczne okoliczności mogące spowodować obciążenie jego przedmiotu, ograniczenia w rozporządzaniu nim lub korzystaniu z niego; zobowiązania podatkowe i inne zobowiązania publicznoprawne związane z tym przedmiotem zostały uregulowane, nie została wydana decyzja administracyjna ani orzeczenie sądu i nie toczy się żadne postępowanie przed jakimkolwiek organem i sądem, w tym postępowanie egzekucyjne, upadłościowe lub inne, mogące mieć wpływ na nabycie opisanego przedmiotu umowy.

Prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Łomży z dnia 21 grudnia 2012 r. sygn. akt I C 628/12 uznano za bezskuteczną wobec powoda Skarbu Państwa – Naczelnika Urzędu Skarbowego w Ł. umowę darowizny sporządzoną przed notariuszem T. P. w Kancelarii Notarialnej s.c. w Ł. w dniu 15 października 2007 r. (Rep. A Nr (...)), mocą której J. i E. E. małżonkowie K. darowali swojemu synowi F. K. (1) własnościowe spółdzielcze prawo do lokalu mieszkalnego. Apelację pozwanego od powyższego wyroku prawomocnie oddalono wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 29 sierpnia 2013 r. sygn. akt I ACa 345/13.

Powództwo jest uzasadnione.

Stan faktyczny w niniejszej sprawie był bezsporny i został ustalony na podstawie zgromadzonych w sprawie kserokopii dokumentów i odpisu wyroku Sądu Okręgowego w Łomży z dnia 21 grudnia 2012 r. sygn. akt I C 628/12 (k. 20-451), których wiarygodność nie budzi żadnych wątpliwości i nie była kwestionowana.

Podstawy prawnej roszczenia powoda należy upatrywać w przepisach księgi III tytułu V „Bezpodstawne wzbogacenie” - art. 405 i n. kodeksu cywilnego.

Zgodnie z art. 405 k.c. kto bez podstawy prawnej uzyskał korzyść majątkową kosztem innej osoby, obowiązany jest do wydania korzyści w naturze, a gdyby to nie było możliwe, do zwrotu jej wartości.

Dla powstania roszczenia z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia muszą być spełnione następujące przesłanki: wzbogacenie musi nastąpić kosztem zubożonego, uzyskana przez wzbogaconego korzyść musi mieć charakter majątkowy, wzbogacenie i zubożenie muszą być wynikiem tego samego zdarzenia, które powoduje przejście korzyści

z majątku jednej osoby do majątku drugiej, albo niewęjsze pewnej korzyści do majątku zubożonego, wzbogacenie musi nastąpić bez podstawy prawnej.

Wzbogacenie polega na uzyskaniu jakiejkolwiek korzyści majątkowej w dowolnej postaci. Wzbogacenie oznacza więc zwiększenie aktywów, albo zmniejszenie pasywów wzbogaconego. Ze zwiększeniem aktywów mamy do czynienia wówczas, gdy dojdzie do bezpośredniego przesunięcia majątkowego z majątku zubożonego do majątku wzbogaconego, albo może też polegać na uzyskaniu przez wzbogaconego takich korzyści, które powinny wejść do majątku zubożonego. Zubożenie natomiast polega na pomniejszeniu efektywnego uszczerbku majątkowego, jako że majątek nie powiększa się o coś, o co powinien się powiększyć.

W niniejszej sprawie spełniona została przesłanka zubożenia po stronie wierzyciela – powoda, który nie może zaspokoić swojej wierzytelności, bowiem majątek dłużników – rodziców pozwanego uległ uszczupleniu wskutek czynności prawnej dokonanej z pokrzywdzeniem wierzyciela, a skutkiem czynności nie można przeciwdziałać przez skierowanie egzekucji do przedmiotu zaskarżonej czynności prawnej ze względu na rozporządzenie tym przedmiotem przez osobę trzecią - pozwanego w okolicznościach wykluczających zastosowanie art. 531 § 2 k.c. Do majątku powoda jako wierzyciela nie weszła kwota, która stanowiłaby zaspokojenie w części jego wierzytelności, gdyby egzekucja z przedmiotu zaskarżonej czynności była możliwa.

Nie budzi wątpliwości, iż po stronie pozwanego doszło do wzbogacenia oraz istnieje związek między zubożeniem wierzyciela a wzbogaceniem pozwanego – jako osoby trzeciej.

Z przedmiotu darowizny uczynionej na rzecz pozwanego, powód winien móc się zaspokoić w sposób przewidziany w art. 532 k.c., jednakże do tego nie doszło. W majątku pozwanego znalazła się odpowiednia wartość majątkowa w postaci surogatów, które stanowiły środki pieniężne w kwocie 230.000 zł uzyskane w zamian za własnościowe spółdzielcze prawo do lokalu mieszkalnego.

Jak wykazało przeprowadzone postępowanie dowodowe w związku z darowizną przez dłużników E. E. i J. K. (2) na rzecz pozwanego F. K. (1) własnościowego spółdzielczego prawa do lokalu mieszkalnego – pozwany uzyskał określoną korzyść majątkową, zaś powód utracił możliwość zaspokojenia jego wierzytelności z tego majątku. Zatem spełnione zostały przesłanki w postaci wzbogacenia po stronie pozwanego i zubożenia po stronie powoda w wyniku tej samej czynności prawnej, a także majątkowy charakter korzyści uzyskanej przez wzbogaconego.

Spełniona została również przesłanka braku podstawy prawnej wzbogacenia po stronie pozwanego.

Skutkiem uznania czynności prawnej za bezskuteczną czynność prawną dłużnika z osobą trzecią staje się bezskuteczna względem wierzyciela i skutek ten następuje z mocą wsteczną. Z chwilą uprawomocnienia się wyroku pauliańskiego czynność prawną dłużnika z osobą trzecią jest bezskuteczna od chwili jej dokonania. Tytuł prawny nabycia korzyści przez osobę trzecią jest więc od samego początku bezskuteczny wobec wierzyciela. Wierzyciel winien móc się zaspokoić w granicach korzyści uzyskanej przez osobę trzecią od dłużnika. Czynność ta nie może stanowić tytułu prawnego usprawiedliwiającego nabycie przez osobę trzecią korzyści, którą dłużnik rozporządził, bowiem przeznaczeniem tej korzyści jest jej użycie w celu zaspokojenia wierzyciela.

Z momentem oddalenia apelacji pozwanego F. K. (1) przez Sąd Apelacyjny w Białymstoku wyrokiem z dnia 29 sierpnia 2013 r. w zakresie rozstrzygnięcia o uznaniu czynności prawnej za bezskuteczną, wyrok Sądu Okręgowego w Łomży z dnia 21 grudnia 2012 r. w tej części uprawomocnił się. Zatem tytuł prawny nabycia korzyści przez pozwanego jako osobę trzecią od początku był bezskuteczny wobec wierzyciela – można więc mówić o uzyskaniu korzyści przez osobę trzecią bez podstawy prawnej.

Z uwagi na zbycie własnościowego spółdzielczego prawa do lokalu mieszkalnego nie jest możliwy zwrot świadczenia w naturze w postaci wydania lokalu, a zatem aktualizuje się dyspozycja art. 405 k.c. in fine – zwrot wartości świadczenia przy uwzględnieniu dyspozycji art. 406 k.c.

Art. 406 k.c. stanowi, iż obowiązek wydania korzyści obejmuje nie tylko korzyść bezpośrednio uzyskaną, lecz także wszystko, co w razie zbycia, utraty lub uszkodzenia zostało uzyskane w zamian tej korzyści albo jako naprawienie szkody. Przepis ten wyprzeda zastosoowanie art. 409 k.c., który dotyczy tylko konsumpcyjnego, nieproduktywnego zużycia uzyskanej korzyści.

Zebrany materiał dowodowy nie pozwalał stwierdzić, czy w majątku pozwanego F. K. (1) nadal pozostają surogaty w postaci środków pieniężnych uzyskanych w zamian za własnościowe spółdzielcze prawo do lokalu mieszkalnego.

Zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem judykatury, w razie odpłatnego rozporządzenia korzyścią uzyskaną przez osobę trzecią, o której mowa w art. 527 i nast. k.c., przy ocenie zakresu jej zobowiązania wynikającego z art. 531 § 2 k.c. ma zastosowanie art. 409 k.c. (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 lutego 2004 r., V CK 272/03, OSNC 2005/3/50). W myśl art. 409 k.c. nie ma obowiązku zwrotu uzyskanych korzyści, gdy ten, kto korzyść uzyskał, zużył ją lub utracił w taki sposób, iż nie jest już wzbogacony, chyba że wyzbywając się korzyści lub zużywając ją powinien był liczyć się z obowiązkiem zwrotu. O zakresie zwrotu decyduje więc powinność przewidywania obowiązku zwrotu. (...) oznacza zarówno sytuację, w której zobowiązany do zwrotu wiedział, że korzyść mu się nie należy, jak również sytuację, gdy co prawda był subiektywnie przekonany, iż korzyść mu się należy, lecz na podstawie okoliczności sprawy obiektywnie powinien się liczyć z możliwością obowiązku zwrotu.

Na powinność liczenia się przez pozwanego, a w istocie działających w jego imieniu jego rodziców E. K. i J. K. (1) z obowiązkiem zwrotu korzyści wskazuje fakt, iż byli oni świadomi istnienia w okresie zbliżonym do daty zbycia lokalu ciężących na nich zaległości wobec powoda w łącznej wysokości blisko 4,5 mln. zł. Jak wynika ze zgromadzonych w sprawie kserokopii dokumentów małoletni pozwany w toku czynności prawnych objętych aktami notarialnymi sporządzonymi przed notariuszem T. P. w Kancelarii Notarialnej w Ł. oraz przed notariuszem A. D. w Kancelarii Notarialnej w Ł., był reprezentowany każdorazowo przez oboje rodziców działających jako jego przedstawiciele ustawowi. W rezultacie stan świadomości małoletniego pozwanego należy zrównać ze świadomością jego przedstawicieli ustawowych.

W kontekście poczynionych powyżej ustaleń faktycznych nie ulega wątpliwości, iż zarówno J. K. (1), jak i E. K. mieli świadomość ciężącego na nich względem powoda zadłużenia, a więc powinni byli liczyć się z obowiązkiem zwrotu uzyskanej przez małoletniego pozwanego korzyści (art. 409 k.c. in fine). Wiedzieli oni mianowicie, iż działając w imieniu swojego małoletniego syna wyzbywają się wprawdzie jedyne go składnika majątku, z którego można zaspokoić należność przysługującą powodowi z tytułu ciężących na nich zobowiązań podatkowych (umowa darowizny), a następnie zbywają ów składnik osobie czwartej (umowa sprzedaży). Nie mieli oni bowiem, poza wskazanym wyżej spółdzielczym własnościowym prawem do lokalu mieszkalnego, jakichkolwiek innych istotnych składników majątkowych. J. K. (1) nie osiągał przy tym dochodów, a te osiąmane przez E. K. z tytułu umowy o pracę w żaden sposób nie usuwały stanu niewypłacalności, a to z uwagi na stosunkowo niewielką wysokość wynagrodzenia oraz ograniczenia ustawowe dotyczące egzekucji z wynagrodzenia za pracę. W zestawieniu z dochodzoną przez Skarb Państwa należnością podatkową, takie źródło dochodu osiąmane przez jednego z dłużników nie rokuje realnych szans na zaspokojenie należności powoda.

O niewypłacalności świadczy także fakt, że żaden z przedstawicieli ustawowych (rodziców) małoletniego pozwanego nie uregulował dobrowolnie należnych powodowi wierzytelności nawet w części. Prowadzone zaś przeciwko nim postępowanie egzekucyjne z wniosku powoda okazało się bezskuteczne, doprowadzając jedynie do pokrycia niewielkiej części kosztów egzekucyjnych.

Dodatkowo czynności prawnych objętych aktami notarialnymi sporządzonymi przed notariuszem T. P. w Kancelarii Notarialnej w Ł. oraz przed notariuszem A. D. w Kancelarii Notarialnej w Ł. J. K. (1) i E. K. dokonali już podczas trwania postępowań kontrolnych prowadzonych przez Urząd Kontroli Skarbowej w B., a wszczętych 3 sierpnia 2007 r. J. K. (1) wiedział o prowadzeniu tych postępowań od dnia 6 sierpnia 2007 r., kiedy to osobiście odebrał inicjujące je postanowienia, miało to więc miejsce jeszcze przed zawarciem umowy darowizny z 13 października 2007 r. Tej czynności prawnej dokonano w krótkim czasie po odebraniu przez J. K. (1) odpisów postanowień Dyrektora

Urzędu Kontroli Skarbowej w B. wszczynających postępowania kontrolne. Dłużnicy nadto wiedzieli o wydawanych w rezultacie czynności kontrolnych decyzjach Dyrektora Urzędu Kontroli Skarbowej w B. oraz Dyrektora Izby Skarbowej w B., o czym świadczą zwrotne potwierdzenia odbioru tychże decyzji.

Należy więc przyjąć, że rodzice małoletniego pozwanego jako jego przedstawiciele ustawowi, będący w pełni świadomymi swoich poczynań i mającymi dostateczne życiowe rozeznanie, również w kwestiach prawnych (m. in. od długiego już czasu pracowali zawodowo, a J. K. (1) prowadził działalność gospodarczą), zawierając umowę darowizny z 15 października 2007 r., jak i umowę sprzedaży z 7 sierpnia 2012 r. powinni byli liczyć się z obowiązkiem zwrotu powodowi uzyskanej przez pozwanego korzyści.

Jako nietrafny należy ocenić stawiany przez pozwanego zarzut nadużycia prawa podmiotowego przez powoda, o którym mowa w art. 5 k.c. Pozwany wskazuje, iż jako osoba małoletnia nie brał świadomie udziału w czynności prawnej doprowadzającej do zbycia lokalu mieszkalnego. Pozwany zapomina jednak, iż jego przedstawiciele ustawowi mieli świadomość ciążącego na nich względem powoda zadłużenia, a więc winni byli liczyć się z obowiązkiem zwrotu uzyskanej przez małoletniego pozwanego korzyści. Zatem zdawali oni sobie sprawę, iż działając w imieniu swojego małoletniego syna wyzbywają się wpierw jedyne go składnika majątku, z którego można zaspokoić należność przysługującą powodowi z tytułu ciążących na nich zobowiązań podatkowych, a następnie zbywają owy składnik majątku osobie czwartej.

Wskazać ponadto należy, iż strona pozwana, usiłując wywieść skutki prawne wynikające z treści art. 5 k.c., zgodnie ze spoczywającym na niej ciężarem dowodu, powinna wskazać jaką przyjętą w społeczeństwie zasadę współzycia społecznego naruszył powód w przedmiotowym postępowaniu (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 6 listopada 2013 r., I ACa 472/13, LEX nr 1400217). Zgodnie z ugruntowanym w judykaturze poglądem odmowa ochrony prawnej prawu podmiotowemu z powołaniem się na nadużycie tego prawa (sprzeczność z zasadami współzycia społecznego) może nastąpić jedynie wyjątkowo. Niezbędne jest zatem wykazanie przez osobę, przeciwko której kierowane jest żądanie, wystąpienia tych szczególnych okoliczności. Oznacza to, że pozwany ma obowiązek podnieść zarzut stosownej treści w toku postępowania i udowodnić swoje twierdzenia. Za niedopuszczalne, co do zasady, należy uznać działanie w tym zakresie sądu z urzędu (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 października 2003 r., I CK 222/02, LEX nr 151610). Strona, domagająca się zastosowania art. 5 k.c., powinna podjąć próbę sformułowania zasady współzycia społecznego, z którą w jej ocenie niezgodne jest czynienie użytku z prawa podmiotowego. Każdorazowo winna co najmniej wskazać względy moralne, które należy wziąć pod uwagę przy stwierdzeniu naruszenia powyższej klauzuli (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 9 stycznia 2014 r., I ACa 944/13, LEX nr 1425482). Strona pozwana nie sprostала temuż obowiązkowi, wskazując jedynie, iż powód niesłusznie opiera swoje powództwo na art. 405 k.c., który nie powinien znaleźć zastosowania względem pozwanego.

W orzecznictwie wskazuje się, że istnieje domniemanie, że osoba uprawniona korzysta z prawa podmiotowego w sposób legalny, zasługujący na ochronę prawną. Kwestionujący takie uprawnienie obowiązany jest wykazać racjonalne przesłanki swojej kontestacji - art. 6 k.c. (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 14 września 2011 r., I ACa 258/11, LEX nr 1120101). Nie można zatem skutecznie postawić zarzutu nadużycia prawa przez stronę powodową ze względu jedynie na fakt dochodzenia względem pozwanego roszczenia opartego na art. 405 k.c. Oparcie niniejszego powództwa na komentowanym powyżej artykule nie może stanowić samo w sobie nadużycia prawa przez powoda.

Należy jeszcze wskazać, iż nieuzasadnione i niezrozumiałe jest utożsamianie przez stronę pozwaną dochodzonego niniejszym powództwem roszczenia z negacją orzeczenia Sądu w przedmiocie zgody na czynność prawną rodziców przekraczającą zwykły zarząd. Powoływane przez pozwanego (bliżej nieokreślone) orzeczenie Sądu nie jest przedmiotem rozważań w niniejszej sprawie i nie ma znaczenia dla jej rozstrzygnięcia. Strona pozwana powołuje się na rzekome orzeczenie Sądu Rejonowego Łomży, nie podając jakichkolwiek bliższych informacji dotyczących tego orzeczenia. Nie sposób zatem odnieść się do tegoż orzeczenia, nie znając jego treści. Ponadto, jak wskazał Sąd Apelacyjny w Białymstoku w uzasadnieniu wyroku z dnia 29 sierpnia 2013 r. sygn. akt I ACa 345/13, z materiału dowodowego sprawy nie wynika w żaden sposób, aby przedstawiciele ustawowi pozwanego F. K. (1) rozdysponowali jego środki za zgodą sądu opiekuńczego.

Reasumując, stwierdzić należy, że ustalony stan faktyczny pozwalał na uznanie, iż wszystkie przesłanki określone treścią art. 405 k.c. zostały spełnione. Sąd uznał, iż doszło do bezpodstawnego wzbogacenia małoletniego pozwanego F. K. (1) do kwoty 230.000 zł. Winien on zwrócić zatem na rzecz powoda Skarbu Państwa – Naczelnika Urzędu Skarbowego w Ł. tę kwotę.

Dlatego też Sąd Okręgowy na podstawie wskazanych powyżej przepisów orzekł, jak w pkt I sentencji wyroku.

O odsetkach od zasądzonej na rzecz powoda kwoty Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 455 k.c., określając początek ich biegu na dzień następny po dniu doręczenia pozwanemu odpisu pozwu, tj. 28 lutego 2014 r.

O kosztach procesu, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, wobec przegranej pozwanego, orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 11 ust. 3 ustawy z dnia 8 lipca 2009 r. o Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa (Dz. U. 2013 r., poz.1150 j.t.) w zw. z § 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U.2013.490 j.t.), jak w pkt II sentencji wyroku.

Ponadto Sąd na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U.2010.90.594 j.t. ze zm.), obciążył pozwanego nieuiszczoną opłatą od pozwu w wysokości 11.500 zł (pkt III sentencji wyroku).